

Άρειος Πάγος: 230/1998

Πηγή: Ποιν. Χρονικά ΜΗ/98, σελ. 808

Στοιχεία εξ αμελείας εμπρησμού. - Πότε υπάρχει αιτιολογία στην δικαστική απόφαση. - Αιτιολογημένη καταδίκη για εμπρησμό εξ αμελείας του αναιρεσειόντος, ο οποίος, ως εκπρόσωπος ΟΕ εκμετάλλευσης πρατηρίου υγρών καυσίμων, κατήγγησε το απαραίτητο για λόγους ασφαλείας φρεάτιο πλήρωσης των υπόγειων δεξαμενών καυσίμων που ευρίσκετο σε υπαίθριο χώρο έξω από το πρατήριο, με αποτέλεσμα, λόγω της αναγκαστικής πλέον εισόδου βυτιοφόρου στο εσωτερικό του πρατηρίου όπου εξαιτίας αναθυμιάσεων προκαλείτο εκρηκτικό μείγμα, να δημιουργηθεί σπινθήρας και σε συνδυασμό με την έλλειψη γείωσης του βυτιοφόρου προς τις δεξαμενές πλήρωσης να προκληθεί πυρκαϊά η οποία επεκτάθηκε στο βυτιοφόρο, σε πλαστικό δοχείο βενζίνης ευρισκόμενο κάτω από αυτό, στις εγκαταστάσεις του πρατηρίου, καθώς και σε παρακείμενα οχήματα, εγκαταστάσεις και οικοδομές. - Δεν επέρχεται απόλυτη ακυρότητα από την μη ανάγνωση εγγράφων που είτε αναφέρονται ιστορικά στην απόφαση είτε το περιεχόμενο τους προκύπτει άμεσα ή έμμεσα από άλλα ληφθέντα υπόψιν αποδεικτικά στοιχεία. - Δεν επέρχεται ακυρότητα από την χωρίς αίτηση των διαδίκων ανάγνωση εγγράφων που ετέθησαν υπόψιν των διαδίκων οι οποίοι δεν αμφισβήτησαν την γνησιότητα τους.

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Π. Μαντζιάρας

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Γ. Νικολόπουλος

Εισαγγελεύς Γ. Αρβανίτης

Δικηγόροι Δ. Τσαγκαλίδης, Γ. Βασιλακάκης

Από τις συνδυασμένες διατάξεις των αρ. 266, 264 και 28 του ΠΚ προκύπτει ότι για τη θεμελίωση του εγκλήματος του εμπρησμού εξ αμελείας πρέπει να συντρέχουν οι εξής προϋποθέσεις: 1) ο δράστης να μην κατέβαλε, κατ' αντικειμενική κρίση, την απαιτούμενη προσοχή, την οποία κάθε μετρίως συνετός και ευσυνειδήτος άνθρωπος οφείλει, υπό τις ίδιες περιστάσεις, να καταβάλει, βάσει των νομικών κανόνων, των επικρατούσων συνηθειών και της κοινής πείρας και λογικής, 2) να είχε αυτός τη δυνατότητα, ενόψει των προσωπικών ιδιοτήτων, των γνώσεων και των ικανοτήτων του, λόγω της υπηρεσίας ή του επαγγέλματος του, να προβλέψει και να αποφύγει το αξιόποιο αποτέλεσμα, 3) να υπάρχει αντικειμενικός αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της ενεργείας ή της παραλείψεως του δράστη και του επελθόντος αποτελέσματος και 4) από την προξηνηθείσα πυρκαϊά να προκλήθηκε κοινός κίνδυνος σε ξένα πράγματα ή κίνδυνος για άνθρωπο. Εξάλλου, η απαιτούμενη από τα αρ. 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία της δικαστικής αποφάσεως, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το αρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠΔ λόγο αναιρέσεως, υπάρχει όταν αναφέρονται σ' αυτή με πληρότητα και σαφήνεια τα πραγματικά περιστατικά που λήφθηκαν υπόψη από το δικαστήριο για την κρίση του περί συνδρομής των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις από τις οποίες προέκυψαν τα περιστατικά αυτά και οι σκέψεις με τις οποίες υπήχθησαν στις εφαρμοσθείσες ουσιαστικές ποινικές διατάξεις.

Στην προκειμένη περίπτωση, από την προσβαλλομένη απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης προκύπτει ότι ο αναιρεσειών κηρύχθηκε με αυτήν ένοχος εμπρησμού εξ αμελείας, από τον οποίο δημιουργήθηκε κίνδυνος για ευρύτερο κύκλο ξένων πραγμάτων, καθώς και για τη σωματική ακεραιότητα άριστου αριθμού προσώπων. Στο σκεπτικό της αποφάσεως αυτής, σε συνδυασμό με το διατακτικό της, που επιτρεπτά αλληλοσυμπληρώνονται, εκτίθεται ότι, από την εκτίμηση των παραδεκτών προσδιοριζόμενων, κατά κατηγορίες, αποδεικτικών μέσων, αποδείχθηκε ότι ο κατηγορούμενος ετέλεσε την αξιόποινη πράξη του εμπρησμού εξ αμελείας. Δηλαδή, ότι αυτός στη Θεσσαλονίκη στις 27 Μαρτίου 1990, από αμέλεια του, ήτοι από έλλειψη της προσοχής, που υπό τις ίδιες περιστάσεις κάθε μετρίως συνετός και ευσυνειδήτος άνθρωπος όφειλε να καταβάλει βάσει των νομικών κανόνων, των επικρατούσων συνηθικών και της κοινής πείρας και λογικής και την οποία και αυτός είχε την δυνατότητα, ενόψει των προσωπικών ιδιοτήτων, των γνώσεων και των ικανοτήτων του, ως εκ του επαγγέλματος του

να καταβάλει, προξένησε εμπρησμό (πυρκαϊά) από τον οποίο μπορούσε να προκύψει κοινός κίνδυνος σε ξένα πράγματα, καθώς και κίνδυνος ανθρώπου, χωρίς να προβλέψει το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα αποδείχθηκε ότι ο κατηγορούμενος ήταν εκπρόσωπος της ομόρρυθμης εταιρείας υπό την επωνυμία «Ρ.Κ.Κ. Θ. Ο.Ε.», που εκμεταλλευόταν ως υπομισθώτρια ισόγειο χώρο εμβαδού 715,12 τ. μ., με ισόγειο και πατάρι, κείμενο στη Θεσσαλονίκη στη διασταύρωση των οδών Π., Ή. και Π., ως πρατήριο υγρών καυσίμων. Υπό την ιδιότητα του αυτή κατήργησε το φρεάτιο πλήρωσης των υπόγειων δεξαμενών, το οποίο βρισκόταν στο πεζοδρόμιο, σε υπαίθριο χώρο, έξω από το χώρο του πρατηρίου, όπως προέβλεπαν τα κατασκευαστικά σχέδια. Μετά την κατάργηση αυτή η εκφόρτωση των υγρών καυσίμων γινόταν απευθείας στις δεξαμενές, με αναγκαστική είσοδο των βυτιοφόρων στον εσωτερικό χώρο του πρατηρίου, στο ισόγειο της οικοδομής όπου αυτό βρισκόταν. Λόγω της αναγκαστικής εισόδου και εκφόρτωσης των βυτιοφόρων στο χώρο αυτό, συσσωρεύονταν εκεί αναθυμιάσεις, οι οποίες προκαλούσαν εκρηκτικό μείγμα με άμεσο κίνδυνο την πρόκληση πυρκαϊάς. Στις 27-3-1990 ο οδηγός του ΚΖΑ 1188 Δ.Χ. βυτιοφόρου αυτοκινήτου Α.Μ. το οδήγησε στον εσωτερικό χώρο του πρατηρίου για να εκφορτώσει βενζίνη στις υπόγειες δεξαμενές. Αμέσως μετά τη λήψη δείγματος 20 λίτρων βενζίνης και όταν ο οδηγός του βυτιοφόρου έκλεινε την τάπα στο στόμιο της παροχής με αριθμό 4 του βυτιοφόρου δημιουργήθηκε σπινθήρας που προκλήθηκε λόγω εκφόρτισης στατικού ηλεκτρισμού από την τάπα προς το στόμιο της παροχής Νο 4. Η έλλειψη γείωσης του βυτιοφόρου προς τις δεξαμενές πλήρωσης είχε ως αποτέλεσμα τη βραδεία απόσβεση του τόξου και την πρόκληση, λόγω και της συσσώρευσης του εκρηκτικού μείγματος των αναθυμιάσεων, πυρκαϊάς. Σ' αυτό συνέβαλε και η ύπαρξη δοχείου το οποίο περιείχε 20 περίπου λίτρα βενζίνης και βρισκόταν κάτω ακριβώς από τον κρουνό Νο 4 του οχήματος. Το πυρ, μετά το πλαστικό δοχείο βενζίνης, εξαπλώθηκε στο βυτιοφόρο και στις εγκαταστάσεις του πρατηρίου, καθώς και στα οχήματα τα οποία ήταν σταθμευμένα μέσα στο χώρο του πρατηρίου και ακολούθως και εκτός του πρατηρίου σε εγκαταστάσεις της ΔΕΗ και του ΟΤΕ, καθώς και στα σταθμευμένα επί της οδού Παρασκευοπούλου οχήματα και στις παρακείμενες οικοδομές, καταστρέφοντας πολλά διαμερίσματα των γειτονικών πολυκατοικιών και υπήρξε κίνδυνος να επεκταθεί και σε απροσδιόριστο αριθμό και άλλων ξένων πραγμάτων, οικοδομών και αυτοκινήτων, δεδομένου ότι η περιοχή είναι πυκνοκατοικημένη, αλλά και κίνδυνος ανθρώπων και ειδικότερα ενοίκων των παρακειμένων κατοικιών και διερχομένων πεζών.

Στην πρόκληση της πυρκαϊάς αυτής συνέβαλε και η αμέλεια του κατηγορουμένου (ανααιρεσιόντος), ο οποίος είχε καταργήσει το φρεάτιο εκφόρτωσης υγρών καυσίμων που υπήρχε στο πεζοδρόμιο, σε ανοιχτό χώρο, έξω από το χώρο του πρατηρίου, με αποτέλεσμα να εισέρχονται τα προς εκφόρτωση βυτιοφόρα στον εσωτερικό, καλυμμένο χώρο του πρατηρίου που βρισκόταν στο ισόγειο της οικοδομής και να προκαλείται από τις αναθυμιάσεις εκρηκτικό μείγμα. Η κατάργηση έγινε παρ' ότι το φρεάτιο αυτό προβλεπόταν στην άδεια λειτουργίας του πρατηρίου, για την ανανέωση της οποίας είχε υποβληθεί από την εκμεταλλεύτρια του πρατηρίου εταιρία, της οποίας εκπρόσωπος ήταν ο κατηγορούμενος, υπεύθυνη δήλωση ότι δεν έγινε καμία τροποποίηση στην αρχική μελέτη που προέβλεπε την υπαίθρια θέση του φρεατίου πλήρωσης των δεξαμενών. Ενώ ο κατηγορούμενος γνώριζε ότι τούτο δεν ήταν αληθές, αλλ' ότι είχε γίνει η μεταβολή που προαναφέρθηκε και έτσι παρά τα προβλεπόμενα στην άδεια λειτουργίας του πρατηρίου, αυτός υποχρέωνε τους οδηγούς των βυτιοφόρων να εισέρχονται στον εσωτερικό χώρο του πρατηρίου προς εκφόρτωση των υγρών καυσίμων. Επίσης, ενώ ο κατηγορούμενος ήταν παρών όταν εισήλθε προς εκφόρτωση το πιο πάνω βυτιοφόρο αυτοκίνητο, επέτρεψε την είσοδο του χωρίς να φροντίσει να απομακρυνθούν τα σταθμευμένα μέσα στο χώρο του πρατηρίου πέντε αυτοκίνητα και πριν αρχίσει η διαδικασία της λήψης δείγματος, δεν φρόντισε για τη γείωση του φορτηγού αυτοκινήτου δια του ειδικού σύρματος που διέθετε τόσο το φορτηγό όσο και το πρατήριο και με το οποίο έπρεπε να συνδεθεί το φορτηγό (βυτιοφόρο) με τη δεξαμενή καυσίμων και επίσης, αμέσως μετά τη λήψη δείγματος, δεν φρόντισε ο κατηγορούμενος για την απομάκρυνση του δοχείου που περιείχε το δείγμα της βενζίνης από το χώρο κάτω από τον κρουνό του βυτιοφόρου.

Αυτός (ο κατηγορούμενος) λόγω της ιδιότητάς του ως εκπροσώπου της εκμεταλλεύτριας του πρατηρίου εταιρίας, ήταν υποχρεωμένος αφενός να φροντίζει να λειτουργεί το πρατήριο σύμφωνα με τις προδιαγραφές βάσει των οποίων εκδόθηκε η άδεια λειτουργίας του και

αφετέρου να ασκεί εποπτεία και έλεγχο κατά την εκφόρτωση των καυσίμων και να φροντίζει για τη λήψη όλων των ενδεδειγμένων μέτρων ασφαλείας, μεταξύ των οποίων και η πριν από την εκφόρτωση γείωση του βυτιοφόρου δια της συνδέσεως του με τη δεξαμενή πλήρωσης. Η υποχρέωση του αυτή ειδικότερα απορρέει από τη διάταξη του αρ. 14 παρ. 2 του π.δ. 1224/1981, σύμφωνα με την οποία «η πλήρωση των δεξαμενών καυσίμων συντελείται παρουσία του πρατηριούχου ή εντεταλμένου υπαλλήλου και υπ' ευθύνη αυτού και του μεταφορέως, υποχρεωμένων όπως έχουν εν ετοιμότητα τους πυροσβεστήρες του βυτιοφόρου και του πρατηρίου παρά το φρεάτιο δια του οποίου συντελείται η πλήρωση της δεξαμενής δια καυσίμου». Τη φροντίδα αυτή της προηγούμενης γείωσης του φορτηγού, της απομάκρυνσης των άλλων αυτοκινήτων από το χώρο του πρατηρίου και της άμεσης απομάκρυνσης του δοχείου με το δείγμα βενζίνης, θα επιδείκνυε, υπό τις ίδιες περιστάσεις, κάθε μετρίως συνετός εκμεταλλευτής πρατηρίου καυσίμων ή και απλός υπάλληλος τέτοιου πρατηρίου και μπορούσε να επιδείξει, ενόψει της πείρας του, ως εκμεταλλευομένου πρατήριο καυσίμων από πολλά χρόνια και ο κατηγορούμενος, ο οποίος έτσι μπορούσε να προβλέψει ότι από τις παραπάνω παραλείψεις του ήταν δυνατόν να προκληθεί πυρκαϊά. Ειδικότερα, η ανάγκη της προηγούμενης γείωσης του βυτιοφόρου ήταν γνωστή σ' αυτόν αφού και το πρατήριο διέθετε εγκατάσταση για τη γείωση και η διαδικασία αυτή ετηρείτο γενικά κατά την εκφόρτωση καυσίμων. Με τις σκέψεις αυτές το δικαστήριο κατέληξε στην κρίση του περί ενοχής του κατηγορουμένου, για την αποδοθείσα σ' αυτόν πράξη του εμπρησμού εξ αμελείας.

Με αυτά που δέχθηκε το δικαστήριο της ουσίας διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφαση του την κατά τα άνω απαιτούμενη ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία για την κρίση του ότι συντρέχουν τα αντικειμενικά και υποκειμενικά στοιχεία του εγκλήματος του εμπρησμού εξ αμελείας, για το οποίο καταδικάστηκε ο κατηγορούμενος, αφού παραθέτει με πληρότητα και σαφήνεια τα πραγματικά περιστατικά που κατά τις παραδοχές του αποδείχθηκαν, τα οποία πληρούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του πιο πάνω εγκλήματος, με ιδιαίτερη και αναλυτική αναφορά στα περιστατικά της αμελούς συμπεριφοράς του κατηγορουμένου και των παραλείψεων του, ένεκα των οποίων επήλθε το αξιόποιο αποτέλεσμα που όφειλε, αλλά παρέλειψε να προβλέψει. Ειδικότερα, αναφέρονται στην απόφαση τα αναγκαία για τον προσδιορισμό της αμελείας του κατηγορουμένου στοιχεία των προσωπικών ιδιοτήτων, γνώσεων και ικανοτήτων αυτού, με τις παραδοχές του δικαστηρίου ότι ο κατηγορούμενος ήταν εκπρόσωπος της εκμεταλλεύτριας του πρατηρίου καυσίμων εταιρίας και ότι, όπως κάθε μετρίως συνετός εκμεταλλευτής τέτοιου πρατηρίου, υπό τις ίδιες περιστάσεις, δηλαδή κατά την παραλαβή καυσίμων από βυτιοφόρο και την πλήρωση των δεξαμενών βενζίνης, μπορούσε και αυτός να επιδείξει την επιμέλεια και φροντίδα που περιγράφει η απόφαση για την πρόληψη της πυρκαϊάς, ενόψει της πείρας του ως εκμεταλλευομένου πρατηρίου καυσίμων από πολλά χρόνια.

Εξάλλου, δεν ήταν αναγκαίο για την πληρότητα της αιτιολογίας να αναφέρεται και σε ποιο από τα τρία πεζοδρόμια των οδών που περιέκλειαν το πρατήριο βρισκόταν το φρεάτιο που έπαυσε να χρησιμοποιεί ο κατηγορούμενος για την πλήρωση των δεξαμενών βενζίνης. Αρκεί η παραδοχή ότι από αμέλεια του κατήργησε το φρεάτιο πλήρωσης των υπογείων δεξαμενών που βρισκόταν στο πεζοδρόμιο σε υπαίθριο χώρο, έξω από το πρατήριο, με συνέπεια να εισέρχονται τα βυτιοφόρα αναγκαστικά στον εσωτερικό χώρο του πρατηρίου και από την αιτία αυτή να συσσωρεύονται αναθυμιάσεις που προκαλούσαν εκρηκτικό μείγμα, με άμεσο κίνδυνο πρόκλησης πυρκαϊάς. Ούτε ήταν αναγκαίο για τη θεμελίωση της υποχρέωσης του κατηγορουμένου να απομακρύνει το δοχείο των 20 λίτρων βενζίνης να δέχεται η απόφαση και ότι αυτός είχε τοποθετήσει τούτο κάτω από τον κρουνό Νο 4 του βυτιοφόρου. Ενώ με την παραδοχή ότι δεν επιμελήθηκε ο κατηγορούμενος για την απομάκρυνση του δοχείου αυτού από το χώρο κάτω από τον κρουνό, συνάγεται σαφώς ότι το δικαστήριο δέχεται πως ο κατηγορούμενος είχε αντιληφθεί την ύπαρξη του δοχείου αυτού στη θέση εκείνη και παρά ταύτα δεν φρόντισε για την απομάκρυνση του.

Τέλος, ειδικά προσδιορίζεται στην απόφαση για την αμέλεια του κατηγορουμένου, 1) ότι, ενώ ήταν παρών ο κατηγορούμενος όταν εισήλθε το βυτιοφόρο και πριν αρχίσει η διαδικασία λήψης δείγματος, δεν φρόντισε για τη γείωση του φορτηγού αυτοκινήτου με το ειδικό σύρμα που διέθετε τόσο το φορτηγό όσο και το πρατήριο και με το οποίο έπρεπε να συνδεθεί το φορτηγό με τη δεξαμενή καυσίμων και 2) ότι η υποχρέωση του κατηγορουμένου για τη

γείωση, καθώς και για την απομάκρυνση του δοχείου βενζίνης και των σταθμευμένων μέσα στο χώρο του πρατηρίου αυτοκινήτων πηγάει από την ιδιότητά του ως εκπροσώπου της εκμεταλλεύτριας του πρατηρίου εταιρίας, που πρέπει να φροντίζει για την ασφαλή λειτουργία του πρατηρίου και τη νομική υποχρέωση του από το αρ. 14 παρ. 2 του π.δ. 1224/1981, που επιβάλλει, για λόγους πυρασφάλειας, η πλήρωση των δεξαμενών καυσίμων να γίνεται επί παρουσία του πρατηριούχου και υπ' ευθύνη του, δηλαδή με την ευθύνη του να φροντίζει για την αποφυγή και την πρόληψη κάθε αιτίας πρόκλησης πυρκαϊάς. Συνεπώς, ο αντίθετος λόγος αναιρέσεως της κρινόμενης αιτήσεως για έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι αβάσιμος και πρέπει ν' απορριφθεί. Κατά τα λοιπά ο ίδιος λόγος, ως προς τις αιτιάσεις του με τις οποίες πλήττεται η ουσιαστική κρίση του δικαστηρίου περί την εκτίμηση των αποδείξεων, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος.

Από τις συνδυασμένες διατάξεις των αρ. 329, 331 παρ. 2, 333, 364 και 369 του ΚΠΔ προκύπτει ότι η μη ανάγνωση εγγράφων που λήφθηκαν υπόψη από το δικαστήριο της ουσίας για το σχηματισμό της κρίσεως του περί ενοχής ή αθωότητας του κατηγορουμένου, δημιουργεί τον εκ του αρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Α' και Γ του ίδιου Κώδικα λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως, αφενός για απόλυτη ακυρότητα γιατί δεν δίνεται η υπερασπιστική δυνατότητα στον κατηγορούμενο να εκθέσει τις παρατηρήσεις του για τα μη αναγνωσθέντα έγγραφα (358, 171 παρ. 1δ' ΚΠΔ) και αφετέρου για παραβίαση των αρχών της προφορικότητας της συζητήσεως στο ακροατήριο και της δημοσιότητας της δίκης. Τούτο όμως δεν ισχύει όταν τα μη ειδικώς αναγνωσθέντα έγγραφα είτε αναφέρονται ιστορικά στην απόφαση, χωρίς επιρροή στην ουσιαστική κρίση του δικαστηρίου, είτε το περιεχόμενο τους προκύπτει έμμεσα ή άμεσα από άλλα αποδεικτικά στοιχεία που έλαβε υπόψη του το δικαστήριο για να σχηματίσει την περί ενοχής κρίση του.

Εν προκειμένω, στο αιτιολογικό της προσβαλλομένης αποφάσεως αναφέρεται ότι ο κατηγορούμενος κατήργησε το φρεάτιο πλήρωσης των υπόγειων δεξαμενών που βρισκόταν στο πεζοδρόμιο, όπως προέβλεπαν τα κατασκευαστικά σχέδια. Και ότι η κατάργηση αυτή έγινε παρ' ότι το φρεάτιο αυτό προβλεπόταν στην άδεια λειτουργίας του πρατηρίου, για την ανανέωση της οποίας είχε υποβληθεί υπεύθυνη δήλωση ότι δεν έγινε καμία τροποποίηση στην αρχική μελέτη που προέβλεπε την υπαίθρια θέση του φρεατίου. Από τα πρακτικά δεν βεβαιώνεται ότι ανεγνώσθησαν τέτοια έγγραφα. Πλην όμως το περιεχόμενο των εγγράφων αυτών, ειδικά ως προς την πρόβλεψη φρεατίου στο πεζοδρόμιο, στον ανοιχτό χώρο, προκύπτει σαφώς από άλλα νόμιμα αποδεικτικά μέσα που έλαβε υπόψη του το δικαστήριο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση. Αυτά είναι: 1) η από 27 και 30 Μαρτίου 1990 έκθεση αυτοψίας που αναγνώσθηκε, στην οποία αναφέρεται ότι το φρεάτιο πληρώσεως των δεξαμενών του πρατηρίου δεν ήταν στο πεζοδρόμιο της οδού Η., όπως φαίνεται στα εγκεκριμένα σχεδιαγράμματα, αλλά στο πεζοδρόμιο της οδού Π. και του οποίου το καπάκι είναι πακτωμένο, γεγονός από το οποίο το Εφετείο δέχτηκε ότι δεν λειτουργούσε και 2) η κατάθεση του μάρτυρα Ι.Χ., υπαλλήλου της Δ/σης Συγκοινωνιών, που περιέχεται στα πρακτικά της πρωτόδικης δίκης, που αναγνώσθηκαν. Ο μάρτυρας αυτός κατέθεσε ότι στην αυτοψία διαπιστώθηκαν κάποιες τροποποιήσεις από την αρχική μελέτη κατασκευής. Τις αποδίδουμε σ' αυτόν που λειτουργεί εκείνη τη στιγμή το πρατήριο και ο οποίος όταν έρχεται για την ανανέωση της άδειας μας καταθέτει μία υπεύθυνη δήλωση ότι δεν έγινε τροποποίηση στην αρχική μελέτη. Από τα εκτεθέντα συνάγεται ότι το περιεχόμενο των μη αναγνωσθέντων ειδικά εγγράφων (κατασκευαστικά σχέδια, άδεια λειτουργίας, υπεύθυνη δήλωση) σχετικά με την ύπαρξη του φρεατίου, προκύπτει από τα πιο πάνω αποδεικτικά στοιχεία που έλαβε υπόψη του το δικαστήριο και τα οποία παραδεκτώς επισκοπούνται από τον Άρειο Πάγο για την έρευνα του λόγου αναιρέσεως. Συνεπώς, ο αντίθετος πρώτος λόγος της κρινόμενης αιτήσεως για απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας στο ακροατήριο από τη λήψη υπόψη μη αναγνωσθέντων εγγράφων (αρ. 510 στοιχ. Α' ΚΠΔ) είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί. Από τη διάταξη του αρ. 364 παρ. 1 του ΚΠΔ που ορίζει ότι διαβάζονται στο ακροατήριο οι εκθέσεις των ανακριτικών υπαλλήλων, καθώς και όλα τα υπόλοιπα έγγραφα που υποβλήθηκαν κατά τη διάρκεια της αποδεικτικής διαδικασίας και αν δεν αμφισβητήθηκε η γνησιότητα τους, σαφώς προκύπτει ότι επιτρέπεται η ανάγνωση στο ακροατήριο και η λήψη υπόψη κάθε είδους εγγράφου που τέθηκε υπόψη των διαδίκων, εφόσον δεν αμφισβητήθηκε η γνησιότητα του. Δεν απαγγέλλεται ακυρότητα από την ανάγνωση χωρίς αίτηση των διαδίκων

ούτε ιδρύεται λόγος αναιρέσεως. Επομένως, επιτρεπτός και νομίμως το δικαστήριο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση ανέγνωσε στο ακροατήριο, κατά τη διάρκεια της αποδεικτικής διαδικασίας, την υπ' αριθμ. 1932/1995 απόφαση του πολιτικού εφετείου Θεσσαλονίκη χωρίς εναντίωση του κατηγορουμένου, ο δε αντίθετος λόγος είναι αβάσιμος και πρέπει ν' απορριφθεί. Τέλος, η παρά τη διάταξη του αρ. 524 παρ. 1 του ΚΠΔ ανάγνωση των πρακτικών της δίκης που αναιρέθηκε και η λήψη υπόψη από το δικαστήριο της ουσίας στο οποίο παραπέμφθηκε η υπόθεση μετά την αναίρεση μαρτυρικής κατάθεσης της αναιρεθείσας απόφασης (της προηγούμενης δίκης) ουδεμία επάγεται ακυρότητα, γιατί δεν απαγγέλλεται από τη διάταξη αυτή του αρ. 524, όπως απαιτείται από το αρ. 170 παρ. 1 του ΚΠΔ. Συνεπώς, είναι αβάσιμος και πρέπει ν' απορριφθεί και ο τελευταίος λόγος της κρινόμενης αιτήσεως, με τον οποίο προβάλλεται ότι το δικαστήριο ανέγνωσε και έλαβε υπόψη του μη επιτρεπόμενα αποδεικτικά μέσα, ήτοι την υπ' αριθ. 946/1996 πρώτη καταδικαστική απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, που είχε αναιρεθεί και τη μαρτυρική κατάθεση του μάρτυρα Π. από τα πρακτικά της μετά την πρώτη αναίρεση δεύτερης ποινικής δίκης ενώπιον του ίδιου εφετείου, η επί της οποίας απόφαση είχε πάλι αναιρεθεί. Σημειώνεται δε ότι δεν παράγεται ακυρότητα από τη μη ρητή ανάγνωση της καταθέσεως αυτής, αφού το περιεχόμενό της προκύπτει από την κατάθεση του ίδιου μάρτυρα στην πρωτοβάθμια δίκη της οποίας αναγνώσθηκαν τα πρακτικά. Μετά ταύτα, θα απορριφθεί στο σύνολο της η κρινόμενη αίτηση και θα επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα στον αιτούντα (αρ. 583 παρ. 1 ΚΠΔ), ο οποίος θα υποχρεωθεί και στη δικαστική δαπάνη των πολιτικώς εναγόντων, που παρέστησαν με τον ίδιο συνήγορο.